

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄ (Συνέχεια)

— Πετράκη, τού ειπε, αυτό είνε για τα γενέθλιά σου. Από σήμερα, ξέρεις, η ηλικία σου θέχη δυό αριθμούς. Έπρεπε λοιπόν να σου κάμω ένα καλό δωρο.

Κι' ο Πετράκης, πού δεν έπιστευε τα μάτια του, γεμάτος χαρά τού αποκρίθηκε :

— Δυό αριθμούς ;... Τί θα μού χαρίσης λοιπόν, μπαμπά, όταν θα έχη τρεις ;!

Χαμογέλασε στη γλυκειά αυτή ανάμνησι...

Ο ρολογας προχωρούσε σκυφτός και γελαστός. Ο Πετράκης ξαναγύρισε στην πραγματικότητα και ψιθύρισε :

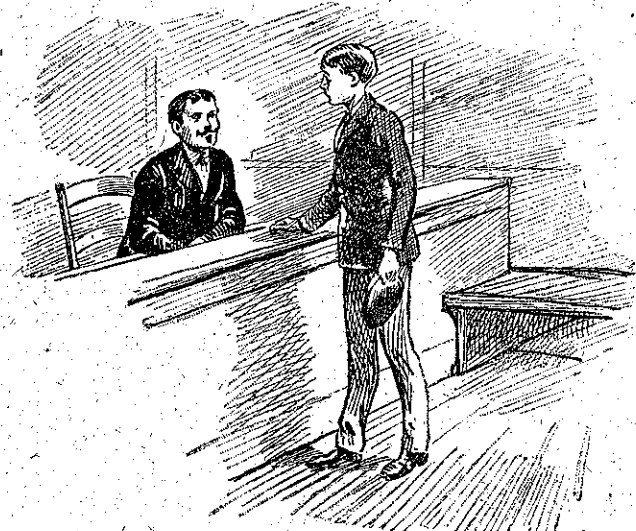
— "Ηθελα να μάθω... πόσο αξίζει αυτό το ρολόι."

— Για να αγοράσετε ένα όμοιο, ή για να πουλήσετε αυτό ;

Χρειάστηκε αρκετό θάρρος για να αποκριθώ :

— Να που λήσω αυτό.

Ο ρολογας πήρε το ρολόγι με την αλυσίδα, το ζύγι-



« Ο Πετράκης έπλησιωσε ένα υπάλληλο... » [Σελ. 337, στ. β']

σε στην παλάμη του, το έλυσε, έβγαλε τη μηχανή με την πλάκα κι έριξε το άσημι σε μία μικρή ζυγαριά... Συλλογίστηκε λιγάκι, λογάρισε και, πάντα με το ίδιο χαμόγελο, ειπε :

— Σας δινω δώδεκα φράγκα.

— Δώδεκα φράγκα ! ψιθύρισε το πτωχό παιδί. Όχι παραπάνω ;

— Άδύνατο ! αποκρίθηκε ο ρολογας. Να δώδεκα φράγκα. Και σε συμβουλεύω να τα πάρης, γιατί περισσότερα δεν θα βρής πουθενά.

Κ' επειδή, την στιγμή εκείνη, άλλοι πελάτες έμπαιναν στο μαγαζί, ο ρολογας έχωσε τα λεπτά στο χέρι του Πετράκη.

Ο μικρός μας φίλος τα δέχθηκε, χωρίς να διαμαρτυρηθώ πιά, τα φύλαξε στην τσέπη του, βγήκε στο δρόμο και ξεκίνησε για το Μ π ο ν - Ρ ε π ο. Αισθάνετο τον εαυτό του περισσότερο μόνο, περισσότερο έρημο, τώρα πού δεν ειχε στην τσέπη το ρολογάκι του, τον καλό

αυτό φίλο, πού με τον πατρίδ του ρυθμό και την ακαταπόνητη δραστηριότητά του, τον ενεθάρρυνε και στο παιχνίδι και στην εργασία.

Έξαφνα όπισθοχώρησε... Είχε ιδώ κοντά του μια οικογένεια από τη Χάβρη, πού τον γνώριζε. Ήταν ένα αγόρι και ένα κορίτσι, σχεδόν στην ηλικία του, με τον μπαμπά και τη μαμμά τους. Κουβέντιαζαν κι' οι τέσσερες χαρούμενοι, απολάμβαναν την ανέρεση ετύχια τους, ένωμένοι αυτοί κι' αγαπημένοι...

Ο Πετράκης χώθηκε σε μία πόρτα και περιμενε κρυμμένος ως πού να περάσουν, να πομακρυνθούν.

Έπειτα, με την καρδιά θλιμμένη, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έξακολούθησε τον δρόμο του.

« Άχ ! έσυλλογίζετο ' τα παιδιά πού ζουν σε σπίτι, με τους γονεις, με τα- δέλφιατους

δεν καταλαβαινουν και δεν εκτιμουν την μεγαλη τους ευτυχια !

Τα λιγα λεπτα, πού απέκτησε ο Πετράκης, από την πώληση του ρολογιού του, έδάσταν μερικες ήμερες' άλλα του έτελείωσαν, πριν βρη εργασία. Η απεργια έ-

ξακολουθουσε κι' ο Πετράκης ηταν πάλι απένταρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

"Υποπτος προστάτης."

Ένα απόγευμα, εκεί πού τριγύριζε κοντά στην προκυμαία της Όμοιοις, βρέθηκε μπροστά στο Ταχυδρομείο. Τού ήλθε να μπη μέσα να αγοράση με την τελευταία του δεκάρα μια «βραγεία επιστολή» και να γράψη στη μητέρα του :

« Αγαπητή μου μητερούλα, είμαι μονάχος, δυστυχής, χωρίς πεντάρα... Στείλέ μου λεπτά να γυρίσω στη Χάβρη και σου ύπόσχομαι ότι δεν θα ξανακάμω πιά το κεφαλιού μου ».

Άλλά στη φαντασία του Πετράκη παρουσιάστηκε εξαφνα η μορφή του κακού Άνρι με το ειρωνικό του χαμόγελο. Ήταν σαν να τού ήλθε κατάμουτρα ψυχολογία... Όχι, όχι ! Δεν ήθελε τάντικρήση και στην πραγματικότητα

το ειρωνικό χαμόγελο του πατριού του. Και συλλογίστηκε με άποφαι :

« Θα παλαίω ακόμα λιγκες ήμερες ! Αυτά τα λόγια τα ειπε σχεδόν δυνατά. Ένας άνθρωπος περνούσε και τίκουσε. Ήταν ένας άλλόκοτος άνθρωπος, με μεγάλα χέρια, με μακρυά δάκτυλα, με φουσιογωνμία πού μαρτυρούσε ενεργητικότητα. Αλλά μ' όλη την κομψότητα της φορεσιάς του, η γλώσσα του, οι τρόποι του, τα κινήματά του είχαν κάποια προστυγία.

— Θα παλαίσης, ειπες, ακόμα λιγκες ήμερες ; ρώτησε τον Πετράκη... Με ποιόν ;... Για τι πράγμα ;... Μήπως ζητείς εργασία ;

Έκπληκτος, ο Πετράκης τόν εκύτταξε, έπειτα κατέβασε τα μάτια του κι' έψιθύρισε : Μάλιστα...

Ο διαβάτης έξακολούθησε : — Έχεις στη φουσιογωνμία σου κάτι πού μαρέσει... Μού φαίνεσαι καλό παιδί κι' όσο σε κυττάζω, τόσο περισσότερο σε συμπαθώ. Να σου πώ, έρχεσαι να σου δώσω έχω μία θέσι, πολυ καλή θέσι ;...

— Τι θέσι ; ρώτησε ο Πετράκης. — Να σε πάρω στην ύπηρεσία μου, αποκρίθηκε ο άγνωστος.

— Μά τι εργασία θα σας κάνω ;

(Επεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXVIII

Στο άνθάκι απόρροκτη γλυστού σάν πορφύρη αλουργίδα, και το χαιδέυει, το φιλει, κι' ευθύς πετά, η άκτιδά. Μά έφθασε η θεμη ώς την καρδιά, κι' αούιο μια φούχτα στάχτη θά ιδη η άκτινα να σκορπά 'ς τον άνεμο, άπ' το φράντη...

LXIX

Πώς 'ς την δευιά χιμιά η φωτιά, μες 'ς τη μουγγή την πάχνα, κι' αυτη φουντώνει ακρότητη, σφαγμένη ως μες 'ς τα σπλάχνα, —μιά πού ήλιος πιά δέ θα φανή, — έτσι κι' εδω ως έασοτόψη ! Τα νέρη μόνο ως φωτισθούν, κι' η φλόγα τί, αν με κάνη ;

LXX

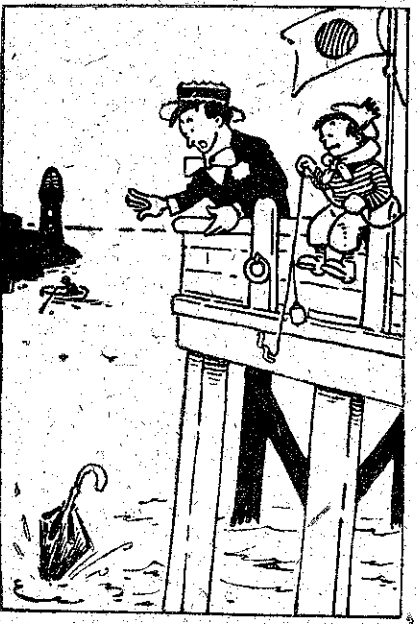
Στο ύγρό το χώμα, —μαχαιριά πώς πλούσια στήθη δογώνει— σφιχτά τ' άγκάθη ερωζώσε και μυστικά πληγώνει... Μά εκείθε, αιματοστάλαχτη κι' αιματοποτισμένη η παπαρούνα δομάει 'ς το φώς κι' ακρότητη ανεβαίνει !...

LXXI

Ό χρόνια άδφα ! —Σας έχασε σάν φύλλα όχρά η ματιά μου ! Μελισσολούδι κατάξανθο βουβούσε 'ς την καρδιά μου ! —Τό πανηγυρί έσώθηκε ! Πάει το γλυκό το μέλι ! Κεντρώνει η σφήμα μοναχή την άδειανή κυψέλη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΨΑΡΕΜΑ



Στην εξέδρα του Φαλήρου, εκεί πού ο κ. Ρομαντιδης έροθύβαζε άφηρημένος, άφισε από του πέση η όμβροέλλα του στη θάλασσα. Πώς να κάμη, για να την πιάση ; Ο μικρός Νίκος ειδε την άπελπία του, τον λυπήθηκε και τού ειπε : — Έννοια σας, κύριε, έχω θα σας τη φάρεψω ! Κι' άμέσως φέρνει την πετο-



νιά του στο μέρος πού ειχε ιδη την όμπροέλλα να βουλάξη. Το άγκίστρι πιάνεται στο χερουλι της όμπροέλλας, ο Νίκος τραβά με χαρά την πετονιά του και... ό, τί μεγάλη έκπληξις !... Η όμπροέλλα αναβαίνει άνοικτη κι' εινε γεμάτη ψάρια πού χοροπηδούν. Ακόμη κι' ένας κάβουρας εινε πιάσμένος από την άκρη του



ποδιού της. Όλοι σαστίζουν για το θαύμασιο αυτό ψάρεμα. Έτσι ο κ. Ρομαντιδης παίρνει την όμπροέλλα του και συγχρόνως άνταμοίβεται η εδγενική προθυμία τού μικρού Νίκου. — Μά τι πολλά και όρατα ψάρια !...

ΑΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΞΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Οι καλαιότεροι συνδρομηται της «Διαπλάσεως» θα ένθυμούνται διάφορα αποσπάσματα από το ήμερολόγιον τού φίλου μου Νικίτα Παραιτή. Φυλλομετρών τελευταίως τα κειρινοσμένα, από την πολυκαιρίαν, φύλλα τού ήμερολογίου αυτού, έβρηκα σε μία ήμερομηνία Αύγουστίατικη μου επιστολήν πού έγραψε στο γυό του, προκειμένου να λάβη τον ευγενικό τίτλο τού Γυμνασιόπαιδος.

Έννοησα καλό να την φέρω, εις τό φώς, από την σκοτεινία τού συρταριού τού γραφείου μου, και την στέλλω στη «Διάπλασι» την αγαπημένην μας μητέρα και φίλην και σύντροφον, για να της δώση δημοσιότητα. Αυτή εινε :

Αγούστου 26. 189...

Καλό μου και αγαπημένο αγοράκι, Φεύγουν γλήγορα η ήμερες και ύστερα από πέντε, έξη, δέκα, θά ξεμηλώση ένα πραινό, πού καλκωπιμένος και φρεσκοχτενισμένος, θα κάνης την προσευχή σου, με χαρούμενο καρδιοχτυπο, γιατί ύστερ' από λίγη ώρα θα πάμε συντροφειμένα εις το Γυμνάσιον να σ' έγγραψω εις το μαθητολόγιον !

Πώς πέρασαν γοργά οι τρεις μήνες των διακοπών !

Φαγει, παιχνίδι, ύπνο ! Τρέχαμάτα στο περιόδι, φωνές, κακό, καπλησσία με τη βάρκα, μπάνια στη θάλασσα και για

ξεκούραση λίγη διάβασμα από ευχάριστα και διασπαστικά βιβλία ! Έτσι εξακούρασε το νού σου και δυνάμωσε το σιδμα σου για να αρχίσης με καινούργια βραξη τη σοβαρά μελέτη. Γυμνασιόπαις ! Να ένας ευγενικός τίτλος πού γεμίζει υπερηφάνια κάθε έφηβον.

Δεν εισαι πεια το παιδί πού ίσα με χθές, εκάθητο εις τα μαθητικά θρανία τού έλληνικού σχολείου.

Έκαμες το πρώτο κήδημα εις τον δρόμον της γνώσεως ! Τ' ανώτερα μαθήματα, η καθηγητική διδασκαλία, θα σου γνωρίζουν το «Έξλον της γνώσεως», και θ' αρχίσης να αισθάνεσαι, να έννοης και να διακρίνης το καλον από τού κακού ! Δεν αξίζει να γεμίσης το νού σου με γνώσεις, πρέπει να πλουτίσης και την καρδιά σου με αισθήματα, και να δυναμώσης την συνειδησίην σου με άρετήν.

Όλα αυτά πρέπει να συμβαδίζουν, δια να σε καταστήσουν βραδύτερον ευγενές μέλος της κοινωνίας, αξιον της αγάπης και της εκτιμήσεως τού κόσμου. Η αποκτήσεις μόνον γνώσεων, χωρίς τα άλλα καλά, μπορεί και βλάβην να σου φέρη αντι καλοϋ. Τα άλλα καλά θα αποκτήσης, ακολουθών τα διδάγματα των καθηγητών σου, εφαρμόζων τάς συμβουλάς των γονέων και συναναστρέφόμενος με χρηστούς και αγαθούς συνομηλικούς σου.

Είς το τελευταίον αυτό, σε παρακαλώ πολυ να προσέξης, παιδί μου.

Μη δέχεσαι να συναστραφής τόν καθένα προτού να πληροφορηθής ποιος εινε.

Είνε και πολλά παιδιά, δυστυχώς, και σ' αυτη την ηλικία ακόμη, πού έχουν διαφθορή, πού τους άρπεςει να παρασύρον και άλλους εις την κακία. Φυλάγουν πολυ. Έχε για μόνο φίλο σου, τον πατέρα σου, και μη κουράζεσαι να τον έρωτες για τόν κάθε γνώσιμο πού θα κάνης.

Μην ντρέπεσαι να τού λες τα μυστικά σου, γιατί εινε ο μόνος πού μπορεί να σου ειπή ειλικρινά και τίμια τί πρέπει να κάνης.

Συναναστρέφου εκείνους πού θα σου συστήση και μην άνοιγεις την καρδιά σου σε εύκολες φίλιες. Ο φίλος εινε το πολυτιμότερο πράγμα πού μπορεί ν' αποκτήση ο άνθρωπος εις τον κόσμυ και γι' αυτό εινε και τόσο σπάνιο !

Ο καιρός και η γνώσις, τα αισθηματά σου και η εκτίμησις θα σου δείξουν ποίος θα εινε ο αληθινός φίλος σου, πού θα χαρη στη χαρά σου και θα μοιρασθώ τη λύπη σου.

Μην πιστεύης εκείνους πού θα κολακεύουν της άδυναμιές σου αγάπα και εκτίμα εκείνους πού σου λέγουν ειλικρινά την αλήθεια. — Οι πρώτοι θέλουν το κακό σου, οι δεύτεροι θέλουν να σου άνοήσουν τα μάτια εις το φώς.

Έτσι θα μάς ανταποδώσης την αγάπη μας, θα ικανοποιήσης τούς κόπους μας και άμυ μεγαλώσης και αισθάνεσαι γύρω σου την αγάπη και την

